

2) Ὁξεία ἀντίληψις Μακεδ. (Καταφύγ. κ. ἀ.): *Αὐτός ἔχ' μεγάλ' ἀπ'κασιά*. Ἀπ' τ'ν ἀπ'κασιά φαίνεται γὰρ ἐξυπνοὺς Μακεδ.

3) Αἰνιγμα ἀγν. τόπ. Συνών. ἀπείκασμα 3, ἀπεικαστικό, ἀπεικαστό, βρετό, εἶδωλο, λυτό.

ἀπεικασιᾶνος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀπ'κασιᾶνος Μακεδ. (Βέρ. Καταφύγ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπεικασιὰ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιᾶνος.

1) Ἀπεικᾶνος 1, ὁ ἰδ., Μακεδ. (Βέρ.) 2) Ὁ μαντεύων Μακεδ. (Καταφύγ.) Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀπ'κασᾶνους καὶ ὡς ἐπών. Μακεδ.

ἀπεικασίδα ἡ, Ἡπ. πεικασίδα Ἀστυπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπεικασιὰ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδα.

Ἀντίληψις ἔνθ' ἀν.: *Ἐχ' ἀπεικασίδα Ἡπ. Ἡ κόρη πῆρε πεικασίδα τοῦ φόβου του* (ἀντελήφθη τὸν φόβον του) Ἀστυπ. Συνών. ἀπείκασμα 2.

ἀπείκασμα τό, Ἡπ. (Ζαγόρ. κ. ἀ.) Θεσσ. Θράκ. (Σκοπ. κ. ἀ.) Κρήτ. ἀπ'κασμα Μακεδ. (Κοζ.)

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀπείκασμα.

1) Εἰκασία Μακεδ. (Κοζ.): *Ἀπ'κασματα εἶν' αὐτά*. 2) Ἀντίληψις, νόησις Θράκ. (Σκοπ. κ. ἀ.) Συνών. ἀπεικασίδα. 3) Αἰνιγμα Ἡπ. (Ζαγόρ. κ. ἀ.) Θεσσ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπεικασιὰ 3.

ἀπεικασμός ὁ, Λεξ. Βλαστ. Πρω. ἀπ'κασμός Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπεικάζω.

Τὸ συμπεραίνειν, συμπερασμός Ἡπ. (Ζαγόρ.) — Λεξ. Βλαστ. Πρω.: *Μ' ἀπ'κασμό ἤρθα* (κατὰ συμπερασμὸν ὅτι θὰ σ' εὕρισκα) Ζαγόρ.

ἀπεικαστὰ ἐπίρρ. Ἡπ. ἀπ'καστὰ Ἡπ. (Χουλιαρ.) ἀπεικαστοῦ Πελοπν. (Μάν.) — ΚΠασαγιάνν. Παραμύθ. 64.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀπεικαστός.

Κατὰ συμπερασμὸν ἔνθ' ἀν.: *Ἀπεικαστοῦ τό βρα τὸ δεῖνα πρᾶμα Μάν. Πῆγι ἀπ'καστὰ μὴν τὸν βρῆ Χουλιαρ. Τὰ λέει πάντοτε ἀπεικαστὰ καὶ δὲν τὸν νοιώθεις εὐκολα Ἡπ. Ἀπεικαστοῦ τὸ λές; — Οὐτ' ἀπεικαστοῦ οὐτ' ἀπ' ἀσκειοῦ μου ΚΠασαγιάνν. ἔνθ' ἀν.*

ἀπεικαστᾶνος ἐπίθ. Ἡπ. — Λεξ. Γαζ. (λ. καταστοχαστῆς) Περίδ. Αἰν. Μπριγκ. Βλαστ. Δημητρ. ἀπεικαστᾶνους Μακεδ. (Βελβ. Κοζ. κ. ἀ.) Σκόπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀπεικαστός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ᾶνος.

1) Ὁ διὰ συμπερασμοῦ εὐρίσκων τι, στοχαστικός, νοήμων ἔνθ' ἀν.: *Ἀπεικαστᾶνους εἶνι αὐτὸς Μακεδ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπεικᾶνος 1.* 2) Ὁ προμαντεύων Ἡπ. — Λεξ. Δημητρ. Γνωμ.: *Μετὰ Χριστὸ ἀπεικαστᾶνοι Τσίγγανοι, προφῆτες οἱ γαιδάροι Λεξ. Δημητρ.*

ἀπεικαστικό τό, ἀμάρτ. ἀπεικαστ'κό Θεσσ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀπεικαστικός.

Αἰνιγμα: *Πές μ' κᾶνα ἀπεικαστ'κό.* Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπεικασιὰ 3.

ἀπεικαστό τό, Ἡπ. — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Δημητρ. ἀπ'καστό Ἡπ. Θεσσ. Στερελλ. (Δωρ. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀπεικαστός.

Ἀπεικαστικό, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἀν.: *Παίζουμε ἀπεικαστά; Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Νὰ σοῦ πῶ ν' ἀπ'καστὸ κι ἂν τ' ἀπ'καστὸς Ἡπ.*

***ἀπεικαστός** ἐπίθ. ἀπεικαστὲ Τσακων.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπεικάζω, παρ' δ καὶ ἀκεικάζου.

Ὁ δυνάμενος νὰ ληφθῇ δι' εἰκασίας, καταληπτός.

ἀπειλή ἡ, λόγ. κοιν. καὶ δημ. Κύπρ. ἀπ'λή Ἀμοργ. Μύκ. Νάξ. (Γαλανᾶδ.) Πάρ. (Λευκ. Παροικ. κ. ἀ.) ἀπ'λὰ Σέριφ.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀπειλή.

1) Φοβερισμός, φοβέρα λόγ. κοιν. καὶ δημ. Κύπρ.: Φρ. *Ἐν' τῆς ἀπειλῆς* (εἶναι δόλιος) Κύπρ. 2) Ραγδαία βροχὴ Ἀμοργ. Μύκ. Νάξ. (Γαλανᾶδ.) Πάρ. (Λευκ. Παροικ. κ. ἀ.) Σέριφ. κ. ἀ.: *Ἐπесе ἀπ'λή κ' ἐχάλασε τὸ χωράφι Ἀμοργ. Ἀπόψε ἔκαμε ἀπ'λή καὶ τὰ πῆρε σφάρνα ὅλα Πάρ. Θρηῆνος ἤκανε αὐτὴ ἡ ἀπ'λή Λευκ. || Φρ. Ἀπ'λή βροχὴ* (ραγδαία βροχὴ, ἀντί: ἀπειλὴ βροχῆς) Γαλανᾶδ. *Σήμερι εἶχαμε ἀπ'λὰ βροχὴ Σέριφ. Διὰ τὴν σημ. πβ. Γεωπον. 1,14,12* (ἐκδ. Beckh) «τὴν τῆς χαλάξης ἴστησιν ἀπειλήν. Συνών. μπόρα. 3) Λάσπη ἔνεκα βροχῆς Ἀμοργ.: *Με τέτοια ἀπ'λή ἔβαλες τὰ κτήματα μέσ' ὅς τὸ χωράφι; (κτήματα = ζῶα).*

ἀπείλικτρον τό, Κύπρ. πείλικτρον Κύπρ. ἀπείλικτρον Κύπρ. ἀπείλικτρος ὁ, Κύπρ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἀπελίσσω.

Ξύλινον ἐργαλεῖον ἐκ δύο ξύλων ἐμπεπηγμένον εἰς τὸ ἔδαφος, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐλίσσεται καὶ ἐκ τῶν ὁποίων ἐξελίσσεται τὸ νῆμα. Συνών. *τυλιγάδι, τυλιχτάρι.*

ἀπειλῶ λόγ. κοιν.

Τὸ ἀρχ. ἀπειλῶ.

Φοβερίζω: *Τὸν ἀπειλεῖ ὅτι θὰ τὸν δειρῇ - θὰ τὸν μαρτυρήσῃ κττ. Μ' ἀπείλησε πῶς θὰ μὲ χτυπήσῃ.*

ἀπειρᾶννιστος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ.) ἀπειρᾶννιστος Πόντ. (Κερασ.) ἀπειρᾶννιστος Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *πειρᾶννιστός < πειρᾶννίζω.

Ὁ μὴ ὑποστάς κακουχίας, θλίψεως κττ., ἀταλαιπώρητος.

ἀπείραχτος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Χαλδ.) ἀπείραχτους βόρ. ἰδιώμ. ἀπείραχτος Πόντ. (Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀκείραχτε Τσακων. ἀπείραγος Ζάκ. Κεφαλλ. Μύκ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Καλάβρυτ. Κλουτσινοχ. Λακων. Λάστ. Οἶν. Σουδεν. Τρίκκ. κ. ἀ.) — Γέρ. Κολοκοτρών. 35 Δλουκοπ. Ποιμεν. Ρούμελ. 17 — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Δημητρ. ἀπείραγους Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀνεπείραγος Πελοπν. (Κλουτσινοχ. Τρίκκ. Κορινθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *πειραχτός < πειράζω. Πβ. καὶ ἀρχ. ἀπείραστος.

1) Ὁ μὴ πειραχθεὶς, ὁ μὴ ἐνοχληθεὶς, ἀνενόχλητος κοιν.: *Γυναῖκα ἀπείραχτη. Δὲν ἀφίνει ἄνθρωπο ἀπείραχτο. Κάνενα σπῖτι δὲν ἄφησε ἀπείραχτο κοιν. Ὁ διάβλος οὔτε τὸ φτωχὸ τὸ γάιδρο δὲν ἀφίνει ἀπείραγο Ζάκ. Αὐτὸς εἶναι ἀπείραχτος (δὲν δέχεται πειράγματα) Λακων. «Ὁ Πετρόμπεης νὰ μείνῃ ἀπείραγος καὶ νὰ πάῃ εἰς τὴν Μάνην» Γέρ. Κολοκοτρών. ἔνθ' ἀν. β) Ὁ μὴ προσβληθεὶς ὑπὸ πυρετοῦ Πελοπν. (Ἀρκαδ.): *Σήμερα εἶναι ἀπείραγος.* γ) Ὁ μὴ δοκιμασθεὶς διὰ κόπων, θλίψεων κττ., ἀβασάνιστος Στερελλ. (Αἰτωλ.): *Εἶνι ἀπείραγους ἄνθρωπους.* 2) Ὁ μὴ βλαφθεὶς, ἀβλαβὴς σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Χαλδ.) κ. ἀ.: *Δέντρο - πεῦκο ἀπείραχτο. Δὲν ἀφίνει πρᾶμα ἀπείραχτο σύνθηθ. Τὰ γεννήματα ἐφέτος ἀπείραχτα εἶν' (ὀρεκτὰ καλὰ) Χαλδ. Συνών. ἀβλαβος Α 1. Καὶ ἐνεργ. ὁ μὴ ἐνοχλῶν, ὁ μὴ βλάπτων, ἀβλαβής, ἀθῶος Πόντ. (Κερασ. Σάντ.) Σῦρ. Χίος κ. ἀ.: Ἀπείραχτος ἄνθρωπος (καλὸς) Σῦρ. Χίος. Ἀπείραχτα πουλλὰ (τὰ μὴ ἐπιβλαβῆ εἰς τὰ γεωργικὰ προϊόντα)**

